

פ' הרא"ש

ה:

סתם מזירות כ"ט יום אע"ג דמתנא' שלשים וכסאתה יורד למניינא יס לומר דמזר אלהיו על ראשו לא הוּי ממניינא דהוא לשון כתר דמתמרגמינן כלילא: **הנהו** דרשא. וכיון דתמיין דלרשא לא מנטרפינ למניינא ומנינן להו מכ"ט: **בַלְמֹד** שהזוירות חל עַל הזוירות. ודאי נראה דאס אמר הריני מזיר ומזיר לא אינטריך דמישממע שפיר כשילסיס מזירותו הראשון דמתחיל ומונה מזירות שני וכי אינטריך קרא להיכא * דאמר הריני מזיר היום ומזיר דהוא לן למימר לא חייל עליה אלא חד מזירות כיון דאמר היום להכי אינטריך קרא מיותר שהמזירות חל על המזירות:

הוא"ל ואיבא חד מינייהו דראו

דרשא. או אחד או עשרה ולאו דוקא חד מדההוא למניינא כולהון למניינא ונהי דליכא צדו דרשא מכל מקום אמו למניינא: **תנן** סתם מזירות שששים יום וכו' **אלא כבר פדא קשיא**. דמשמע שהתנא משך מזירות דאורייתא אתא לאשמועינן ומשני כיון דליכא יום תלתין דמגלה ומייתי קרבנות ואסור לשמות ציין וליטמא למתים עד שמציא קרבנותיו משוס הכי [תנין תלתין יומין דמשך

המזירות עד תלתין יומי כי לכתחילה אי אפשר להציא קרבנותיו בכו"ט אפילו לצר פדא אלא ציוס שלשים (הויא ליה [כפרה] דאפילו מזיר טהור קאת חוטא הוא שזעיר עצמו מן היין): **בַמִּלֶּכָּה** שששים וא' יום כו' **אלא כבר פדא קשיא**. דהוה ליה לגלח ציוס[ל] דשלמו מזירות בכו"ט יום: **אמר דך בר פדא איבא סיפא ואם גילח ביום שששים יצא אלף סיפא מסייעא** ליה. ורישא דקאמר לכתחילה: כשיאמר שלשים יום שלימין להיות מזיר אי אפשר לו לגלח ציוס שלשים וגזרו חכמים כשאומר מזיר סתם לכתחילה לא יגלה אלא ציוס שלשים וא' אצל דבעדא אס גילה ציוס ל' יאח שכן דינו דאורייתא דסתם מזיר יגלה ציוס שלשים ואס תאמר אמאי אינטריך למימר גזירה אטו היכא דאמר שלימים לימא גזירה אטו היכא דאמר שלשים יום בלא שלימים דהכי מוכח בסמוך בפירכא שניה דלצר פדא דלית ליה מקאת היום ככולו כי אמר שלשים דמדאורייתא צריך לגלח ציוס ל' ואחד יס לומר דמשום דשני לקמן לרצ מתנא בזאומר שלימים דהתם ליכא לשנויי בלישנא אחרינא דאשמועינן כשאמר לשון מיותר ל' יום כחלי'ז אמר שלימין [דבזה] מקאת³ היום ככולו דאינטריך דאומר⁴ שלימים קמשני נמי דהא לישנא לצר פדא: **וְלָרֹב** מתנא קשיא **סיפא קסבר מקצת היום בכו"ז**. הילכך אס גילה ציוס שלשים יאח כיון שעשה מקאת היום בזמירות ומיהו לכתחילה לא יגלה אלא ציוס שלשים ואחד ולצר פדא לית ליה מקאת היום ככולו דא"כ אפילו ציוס כ"ט אס גילה יאח א[והתנא אמר ציוס שלשים אס גילה יום⁵ שלשים יאח: **תנן הריני מזיר שששים יום אם גילח יום שששים לא יצא**. בשלמא ב[אי דוקא יום שלשים לצר פדא דלית ליה מקאת היום ככולו ניחא אע"י דלעיל קאמר אס גילה יום שלשים יאח התם הוּא דסתם מזירות קביל עליה דהוי כ"ט אצל הכא דאמר שלשים יום

משך מזירות כל שלשים יום הלכך אס גילה ציוס שלשים לא יאח דלית ליה מקאת היום ככולו אלא לרצ מתנא בזה דאמר שלשים יום לישנא ימירא הוא דאפילו סתם לרצ מתנא הוי שלשים יום וכי אמר הריני שלשים יום הוי כחליא אמר שלימים וליכא למימר מקאת היום ככולו ולכך אס גילה ציוס שלשים לא יאח: **וְאִתָּה** השניה ביום ס"א בשלמא ארב מתנא ניהא. כשיגלה הראשונה ציוס שלשים ואחד נגמר מזירות ומתחיל מזירות שני צו ציוס מידי דהוי אאדם שמקבל עליו מזירות בחצי היום שעולה לו אותו יום ליוס שלס הלכך ציוס ס' כלו צ' מזירות ובס"א מגלה על השניה ונמצא דכל תגלחת ציוס שלשים וא' וכ"ת סוף סוף מאי קמ"ל מתני' לרצ מתנא הא ברישא קתני דהציא דלכתחילה צריך לגלח ציוס ל' ואחד הא לא קשיא דסיפא אתא לאשמועינן דיוס ל' עולה לכאן ולכאן דכמסיק לקמן בשינוי'א אליבא דרצ מתנא והא לא שמעינן מרישא אלא לצר פדא קשה מרישא שמגלה על הראשונה ציוס ל' [ואחד] ועל השניה ציוס ס' [ואחד] ואע"ג דאקשינן לצר פדא מרישא כי האי וכבר שני ליה מדרבנן⁶ גזרו דלכתחילה צריך לגלח ציוס ל' ואחד ואס כן מאי [הדר] פריך ליה דרך הש"ס כן להקשות כעין קושיא ראשונה ולתלצו כעין תירוך ראשון ובלצד שישמעינו קאת חידוש מה שלא שמענו ברישא וה"ר איכא קאת חידוש בסיפא לצר פדא שאין ברישא כדנפקא לן לקמן במסקנא דתירווא דמשמיענו דמקאת היום ככולו לצר פדא בתחילת המזירות כאדם שמקבל עליו מזירות בחצי היום אע"פ שאותו חידוש לא נתפרש בסיפא לצר פדא כריכין אנו למימר שהש"ס סומך על כך: עוד סיגנון אחר בשלמא לרצ מתנא ניהא (הא) כלומר הא דקתני שמגלה כל מזירות ציוס שלשים ואחד דהיינו הראשונה ציוס שלשים ואחד והשניה ציוס ס"א ואע"ג דשמעינן מרישא דמגלה ציוס שלשים ואחד סיפא אינטריכא ליה לאשמועינן דיוס שלשים עולה לכאן ולכאן לצ' מזירות כדמסיק לקמן אלא לצר פדא קשיא אף על גב דלצר פדא נמי צריך לגלח ציוס שלשים ואחד מדרבנן כדשני לעיל מכל מקום תיקשי לצר פדא מיימור המשניות

וצר פדא אמר לך. אטו מי ליכא חד מינייהו דלא אתא דלרשא: **אלא מדההוא למניינא הכהו נמי**. דלדרשא אחי להו למניינא⁷: **סנ מני שאמר הריני מזיר מגלה** ^(א) לשלשים ואחד יום בשלמא לרצ מתנא. דאמר שלשים היינו דקאמר שמגלה [יוס]⁸ שלשים ואחד דהיינו לאחד מללאת ימי מזרו: **אלא לצר פדא**.

דאמר עיקר מזירות לא הוי אלא כ"ט צו בשלשים איבעי ליה לגלח: הכי גרסינן אלא ירשא נעשה כאומר שלימים: ^(ו) **אמר לך צר פדא**. רישא דתני שמגלה לשלשים ואחד: **נעשה כאומר שלשים יום שלימים**. ולכתחילה מגלה ליוס שלשים ואחד וכיון דלא אמר דהציא שלימים אס גילה ליוס שלשים יאח: ^(ג) **דקסבר מקאת היום**. שעבר מיוס שלשים כמי שעבר כולו דמי והאי דמגלה לצתר הכי נעשה כמי שגילה ליוס שלשים ואחד. ואס תאמר הוואל ולצר פדא נמי צריך להממין ^(ד) עד יוס שלשים ואחד מאי איכא צין רצ מתנא לצר פדא איכא הוילצר פדא אס נטמא ציוס שלשים אחר מללאת קרינא ציה ושוב אינו סותר את ^(ה) נדרו ולצר מתנא דאמר אין עיקר מזירות פחות משלשים יום מוך מללאת קרינא ציה וצריך למנות

פעס שניה. אי נמי היינו דליכא צינייהו שאס אמר הריני מזיר ו[כו"ט ימים מגלה לכתחילה ליוס שלשים אליבא דצר פדא ולרצ מתנא הולך ומשלים כל ל' שאין שום מזירות פחות מל' יוס ואינו מגלה עד ל' וא': **והא וסנן גילה** ^(ו) **יוס ל' לא יאח כאומר שלימים**. (ממש) דלצריך לו להשלים כל מה שזכר ^(ז) ולגלה אחר מללאת דהוא ליה כמי שזוּרר לגלח מאה יוס דמונה מאה יוס מיוס ליוס והדר מגלה. איכא דגרסי לה בלישנא אחרינא ירשא בזאומר שלימין ומפרש לה רישא לצר פדא לא קשיא כגון דאמר הריני מזיר שלשים יוס דלצריך למנות ו[לכתחילה שלשים ולגלה ציוס שלשים ואחד הא סתמא אס גילה יוס שלשים יאח וסיפא דקתני ו[לא יאח בזאומר שלימין ופרושי מפרש לה לרישא מי שאומר הריני מזיר מגלה לשלשים ואחד ואימתי אמרו שצריך לגלח ציוס שלשים ואחד ^(ז) צומן שאמר הריני מזיר שלשים יוס ואס אמר שלשים יוס שלימין אס גילה ציוס שלשים לא יאח: **סנ מי שזור שני מזירות מגלה אס הראשונה ליוס שלשים ואחד והשניה ליוס ס"א**. דלכי גילה ציוס שלשים ואחד לראשונה לאלתר כנסקה לו מזירות שניה בזאמו יוס עצמו ונמצא דכי מגלה נמי בשניה ^(ז) ציוס ס"א קאים ליה ציוס שלשים ואחד: **בשלמא לרצ מתנא ניהא אלא לצר פדא**. למה לי כולי האי בששים חסר אחד סגי: ^(ז) **אמר לך צר פדא אימא סיפא אס גילה** ^(ו) **ציוס שלשים כו'**. אלמא דלא הוי עיקר מזירות אלא שלשים חסר אחד: **אלא סיפא מסייעא** ליה. לצר פדא מדקאמר שאס גילה את הראשונה ליוס שלשים שפיר דמי ורישא דקתני שלשים ואחד נעשה כאומר שלימין אצל היכא דפריש הריני מזיר שלשים יוס חסר אחד מגלה לכתחילה ליוס שלשים דעיקר מזירות אינו אלא שלשים חסר אחד:

אצל

הא סבירא ליה [דאמרינן] מקאת היום ככולו ואס גילה ציוס שלשים אמאי לא יאח ומשני בזאומר שלימים פירוש אף על גב דמתניתין סתמא קתני [שלשים] יוס אפילו הכי כיון דאמר שלשים יוס לישנא ימירא הוּא דאפילו סתם לרצ מתנא הוי שלשים יוס וכי אמר הריני שלשים יום הוי כחליא אמר שלימים וליכא למימר מקאת היום ככולו ולכך אס גילה ציוס שלשים לא יאח: **וְאִתָּה** השניה ביום ס"א בשלמא ארב מתנא ניהא. כשיגלה הראשונה ציוס שלשים ואחד נגמר מזירות ומתחיל מזירות שני צו ציוס מידי דהוי אאדם שמקבל עליו מזירות בחצי היום שעולה לו אותו יום ליוס שלס הלכך ציוס ס' כלו צ' מזירות ובס"א מגלה על השניה ונמצא דכל תגלחת ציוס שלשים וא' וכ"ת סוף סוף מאי קמ"ל מתני' לרצ מתנא הא ברישא קתני דהציא דלכתחילה צריך לגלח ציוס ל' ואחד הא לא קשיא דסיפא אתא לאשמועינן דיוס ל' עולה לכאן ולכאן דכמסיק לקמן בשינוי'א אליבא דרצ מתנא והא לא שמעינן מרישא שגלה על הראשונה ציוס ל' [ואחד] ועל השניה ציוס ס' [ואחד] ואע"ג דאקשינן לצר פדא מרישא כי האי וכבר שני ליה מדרבנן⁶ גזרו דלכתחילה צריך לגלח ציוס ל' ואחד ואס כן מאי [הדר] פריך ליה דרך הש"ס כן להקשות כעין קושיא ראשונה ולתלצו כעין תירוך ראשון ובלצד שישמעינו קאת חידוש מה שלא שמענו ברישא וה"ר איכא קאת חידוש בסיפא לצר פדא שאין ברישא כדנפקא לן לקמן במסקנא דתירווא דמשמיענו דמקאת היום ככולו לצר פדא בתחילת המזירות כאדם שמקבל עליו מזירות בחצי היום אע"פ שאותו חידוש לא נתפרש בסיפא לצר פדא כריכין אנו למימר שהש"ס סומך על כך: עוד סיגנון אחר בשלמא לרצ מתנא ניהא (הא) כלומר הא דקתני שמגלה כל מזירות ציוס שלשים ואחד דהיינו הראשונה ציוס שלשים ואחד והשניה ציוס ס"א ואע"ג דשמעינן מרישא דמגלה ציוס שלשים ואחד סיפא אינטריכא ליה לאשמועינן דיוס שלשים עולה לכאן ולכאן לצ' מזירות כדמסיק לקמן אלא לצר פדא קשיא אף על גב דלצר פדא נמי צריך לגלח ציוס שלשים ואחד מדרבנן כדשני לעיל מכל מקום תיקשי לצר פדא מיימור המשניות

וצר פדא אמר לך. אטו מי ליכא חד מינייהו דלא אתא דלרשא: **אלא מדההוא למניינא הכהו נמי**. דלדרשא אחי להו למניינא⁷: **סנ מני שאמר הריני מזיר מגלה** ^(א) לשלשים ואחד יום בשלמא לרצ מתנא. דאמר שלשים היינו דקאמר שמגלה [יוס]⁸ שלשים ואחד דהיינו לאחד מללאת ימי מזרו: **אלא לצר פדא**. דאמר עיקר מזירות לא הוי אלא כ"ט צו בשלשים איבעי ליה לגלח: הכי גרסינן אלא ירשא נעשה כאומר שלימים: ^(ו) **אמר לך צר פדא**. רישא דתני שמגלה לשלשים ואחד: **נעשה כאומר שלשים יום שלימים**. ולכתחילה מגלה ליוס שלשים ואחד וכיון דלא אמר דהציא שלימים אס גילה ליוס שלשים יאח: ^(ג) **דקסבר מקאת היום**. שעבר מיוס שלשים כמי שעבר כולו דמי והאי דמגלה לצתר הכי נעשה כמי שגילה ליוס שלשים ואחד. ואס תאמר הוואל ולצר פדא נמי צריך להממין ^(ד) עד יוס שלשים ואחד מאי איכא צין רצ מתנא לצר פדא איכא הוילצר פדא אס נטמא ציוס שלשים אחר מללאת קרינא ציה ושוב אינו סותר את ^(ה) נדרו ולצר מתנא דאמר אין עיקר מזירות פחות משלשים יום מוך מללאת קרינא ציה וצריך למנות

פעס שניה. אי נמי היינו דליכא צינייהו שאס אמר הריני מזיר ו[כו"ט ימים מגלה לכתחילה ליוס שלשים אליבא דצר פדא ולרצ מתנא הולך ומשלים כל ל' שאין שום מזירות פחות מל' יוס ואינו מגלה עד ל' וא': **והא וסנן גילה** ^(ו) **יוס ל' לא יאח כאומר שלימים**. (ממש) דלצריך לו להשלים כל מה שזכר ^(ז) ולגלה אחר מללאת דהוא ליה כמי שזוּרר לגלח מאה יוס דמונה מאה יוס מיוס ליוס והדר מגלה. איכא דגרסי לה בלישנא אחרינא ירשא בזאומר שלימין ומפרש לה רישא לצר פדא לא קשיא כגון דאמר הריני מזיר שלשים יוס דלצריך למנות ו[לכתחילה שלשים ולגלה ציוס שלשים ואחד הא סתמא אס גילה יוס שלשים יאח וסיפא דקתני ו[לא יאח בזאומר שלימין ופרושי מפרש לה לרישא מי שאומר הריני מזיר מגלה לשלשים ואחד ואימתי אמרו שצריך לגלח ציוס שלשים ואחד ^(ז) צומן שאמר הריני מזיר שלשים יוס ואס אמר שלשים יוס שלימין אס גילה ציוס שלשים לא יאח: **סנ מי שזור שני מזירות מגלה אס הראשונה ליוס שלשים ואחד והשניה ליוס ס"א**. דלכי גילה ציוס שלשים ואחד לראשונה לאלתר כנסקה לו מזירות שניה בזאמו יוס עצמו ונמצא דכי מגלה נמי בשניה ^(ז) ציוס ס"א קאים ליה ציוס שלשים ואחד: **בשלמא לרצ מתנא ניהא אלא לצר פדא**. למה לי כולי האי בששים חסר אחד סגי: ^(ז) **אמר לך צר פדא אימא סיפא אס גילה** ^(ו) **ציוס שלשים כו'**. אלמא דלא הוי עיקר מזירות אלא שלשים חסר אחד: **אלא סיפא מסייעא** ליה. לצר פדא מדקאמר שאס גילה את הראשונה ליוס שלשים שפיר דמי ורישא דקתני שלשים ואחד נעשה כאומר שלימין אצל היכא דפריש הריני מזיר שלשים יוס חסר אחד מגלה לכתחילה ליוס שלשים דעיקר מזירות אינו אלא שלשים חסר אחד:

אצל

הא סבירא ליה [דאמרינן] מקאת היום ככולו ואס גילה ציוס שלשים אמאי לא יאח ומשני בזאומר שלימים פירוש אף על גב דמתניתין סתמא קתני [שלשים] יוס אפילו הכי כיון דאמר שלשים יוס לישנא ימירא הוּא דאפילו סתם לרצ מתנא הוי שלשים יוס וכי אמר הריני שלשים יום הוי כחליא אמר שלימים וליכא למימר מקאת היום ככולו ולכך אס גילה ציוס שלשים לא יאח: **וְאִתָּה** השניה ביום ס"א בשלמא ארב מתנא ניהא. כשיגלה הראשונה ציוס שלשים ואחד נגמר מזירות ומתחיל מזירות שני צו ציוס מידי דהוי אאדם שמקבל עליו מזירות בחצי היום שעולה לו אותו יום ליוס שלס הלכך ציוס ס' כלו צ' מזירות ובס"א מגלה על השניה ונמצא דכל תגלחת ציוס שלשים וא' וכ"ת סוף סוף מאי קמ"ל מתני' לרצ מתנא הא ברישא קתני דהציא דלכתחילה צריך לגלח ציוס ל' ואחד הא לא קשיא דסיפא אתא לאשמועינן דיוס ל' עולה לכאן ולכאן דכמסיק לקמן בשינוי'א אליבא דרצ מתנא והא לא שמעינן מרישא שגלה על הראשונה ציוס ל' [ואחד] ועל השניה ציוס ס' [ואחד] ואע"ג דאקשינן לצר פדא מרישא כי האי וכבר שני ליה מדרבנן⁶ גזרו דלכתחילה צריך לגלח ציוס ל' ואחד ואס כן מאי [הדר] פריך ליה דרך הש"ס כן להקשות כעין קושיא ראשונה ולתלצו כעין תירוך ראשון ובלצד שישמעינו קאת חידוש מה שלא שמענו ברישא וה"ר איכא קאת חידוש בסיפא לצר פדא שאין ברישא כדנפקא לן לקמן במסקנא דתירווא דמשמיענו דמקאת היום ככולו לצר פדא בתחילת המזירות כאדם שמקבל עליו מזירות בחצי היום אע"פ שאותו חידוש לא נתפרש בסיפא לצר פדא כריכין אנו למימר שהש"ס סומך על כך: עוד סיגנון אחר בשלמא לרצ מתנא ניהא (הא) כלומר הא דקתני שמגלה כל מזירות ציוס שלשים ואחד דהיינו הראשונה ציוס שלשים ואחד והשניה ציוס ס"א ואע"ג דשמעינן מרישא דמגלה ציוס שלשים ואחד סיפא אינטריכא ליה לאשמועינן דיוס שלשים עולה לכאן ולכאן לצ' מזירות כדמסיק לקמן אלא לצר פדא קשיא אף על גב דלצר פדא נמי צריך לגלח ציוס שלשים ואחד מדרבנן כדשני לעיל מכל מקום תיקשי לצר פדא מיימור המשניות

וצר פדא אמר לך. אטו מי ליכא חד מינייהו דלא אתא דלרשא: **אלא מדההוא למניינא הכהו נמי**. דלדרשא אחי להו למניינא⁷: **סנ מני שאמר הריני מזיר מגלה** ^(א) לשלשים ואחד יום בשלמא לרצ מתנא. דאמר שלשים היינו דקאמר שמגלה [יוס]⁸ שלשים ואחד דהיינו לאחד מללאת ימי מזרו: **אלא לצר פדא**. דאמר עיקר מזירות לא הוי אלא כ"ט צו בשלשים איבעי ליה לגלח: הכי גרסינן אלא ירשא נעשה כאומר שלימים: ^(ו) **אמר לך צר פדא**. רישא דתני שמגלה לשלשים ואחד: **נעשה כאומר שלשים יום שלימים**. ולכתחילה מגלה ליוס שלשים ואחד וכיון דלא אמר דהציא שלימים אס גילה ליוס שלשים יאח: ^(ג) **דקסבר מקאת היום**. שעבר מיוס שלשים כמי שעבר כולו דמי והאי דמגלה לצתר הכי נעשה כמי שגילה ליוס שלשים ואחד. ואס תאמר הוואל ולצר פדא נמי צריך להממין ^(ד) עד יוס שלשים ואחד מאי איכא צין רצ מתנא לצר פדא איכא הוילצר פדא אס נטמא ציוס שלשים אחר מללאת קרינא ציה ושוב אינו סותר את ^(ה) נדרו ולצר מתנא דאמר אין עיקר מזירות פחות משלשים יום מוך מללאת קרינא ציה וצריך למנות

מסורת הש"ס

(א) סנ מנן ^(א) [לקמן ו: טו: טז. פסחים ד. נה. מ"ק טז: ז': עז: כ: ברכות כ: כה. מנח לנא. (א) לקמן טז., (ד) [מנלן שיך לך ו.א.].

נוסחת הריב"ן

[א] שמגלה ל"א יום: [ב] כ"ט יום: [ג] ולצר מתנא קשיא סיפא דתני דאס גילה ליוס ל' יאח אמר לך רצ מתנא לעולם אין מזירות פחות מל' יוס והכא מאי טעמא דאמר דאס גילה ליוס ל' יאח דקסבר מקאת יו' צלח לגלח עד: [ה] הא: [ו] (כ"ט ימים) ליתא [ז] דמנא: [ח] שזר כס"י וחס"י מ"ה"ד גלה אחר מללאת דהוי'ל כמי שזוּרר לגלח מאה יוס מיוס ל"א יוס והדר מגלה. איכא דגרסי למניינא דהוי'ל כמי שזוּרר ל' דקתני יאח כזאומר סתם ופרושי כו': [ט] כגון: [י] (ציוס ס"א) ליתא ככ"י: [יג] גילה את הראשונה ציוס כו':

הגהות הב"ח

(א) גמ' מקאת היום ככולו והאי תנן אמר הריני מזיר וכו' אס גילה ליוס: (ב) רש"י ד"ה אלא וכו' למניינא משום הכי תני שלשים ואע"י דבציור אחד הוא. הס"ד: (ג) ד"ה תנן וכו' מגלה יום שלשים ואחד בשלמא: (ד) ד"ה הכי גרסי' הד"ח עס ד"ה אמר לך וד"ה נעשה כאומר וכו': (ה) ד"ה דקסבר וכו' אינו סותר את נדרו ולצר מתנא: (ו) ד"ה והא תנן גילה ליוס וכו' למאה יוס וכו' שלשים יוס שלמים וכו' דלצריך למנות תחלה לשלשים וא' ולגלה וכו' שלשים יוס שלמים ואס אמר: (ז) ד"ה אמר לך וכו' אס גילה הראשונה ציוס שלשים:

גליון הש"ס

תבוס' ד"ה בלמבר. דאמר הריני מזיר היום ומזיר צ"ל ומזיר היום:

הגהות מהר"ב

רשנבורג

[א] תבוס' ד"ה ולצר מתנא קשיא סיפא וכו' והתנא אמר ציוס שלשים אס גלה יוס שלשים יאח עכ"ל. י"ב אס גלה ציוס שלשים יאח דוקא יוס שלשים כז"י. א"מ: [ב] ד"ה תנן הריני מזיר שלשים יוס אס גלה יוס שלשים לא יאח בשלמא יוס דוקא יוס שלשים. נמתק מינות אי דוקא יוס שלשים:

הגהות התוספות

1. צ"ל לכתחילה ל"א היינו טעמא דכשיאמר שלשים כו'. 2. צ"ל הוי כחלי. 3. צ"ל דלא אמרינן בזה מקאת היום ככולו. 4. צ"ל לומר. 5. צ"ל אס גילה יאח דמשמע דוקא יוס שלשים יאח. 6. צ"ל מדרבנן.

^[1] נראה דצ"ל איזי דליכא יום תלתין דמגלה ומציא קרבנותיו וכו'.